

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců Mgr. Jitky Zavřelové a JUDr. Tomáše Foltase v právní věci žalobců: **a) Sdružení pro udržitelný rozvoj obce Chotíkov**, se sídlem Chotíkov č. 363, **b) Děti Země – Klub za udržitelnou dopravu**, se sídlem Cejl 48/50, Brno, proti žalovanému: **Krajský úřad Plzeňského kraje**, se sídlem Škroupova 18, Plzeň, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **Plzeňská teplárenská, a. s.**, se sídlem Doubravecká 2760/1 Plzeň, zastoupená JUDr. Robertem Vargou, advokátem se sídlem Vlastina 23, Plzeň, v řízení o kasačních stížnostech žalovaného a osoby zúčastněné na řízení proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 25. 7. 2014, č. j. 30 A 76/2012 - 266,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnosti **s e z a m í t a j í**.
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III.** Osoba zúčastněná na řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Krajský soud v Plzni rozsudkem ze dne 25. 7. 2014, č. j. 30 A 76/2012 - 266, zrušil rozhodnutí Krajského úřadu Plzeňského kraje ze dne 15. 10. 2012, č. j. RR/3178/12, kterým byla zamítnuta odvolání Sdružení pro udržitelný rozvoj obce Chotíkov [dále jen „účastník řízení a“)“] a Děti Země – Klub za udržitelnou dopravu [dále jen „účastník řízení b“)“] a bylo potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Nýřany, odboru výstavby ze dne 1. 6. 2012, č. j. OV-Asc/12440/2012, kterým bylo vydáno územní rozhodnutí o umístění stavby „Závod na energetické využití odpadů Chotíkov“ (dále jen „ZEVO Chotíkov“). V odůvodnění rozsudku krajský soud uvedl, že účastník řízení a) v odvolacím řízení namítal podjatost ředitele Krajského úřadu Plzeňského kraje, vedoucího odboru regionálního rozvoje Krajského úřadu Plzeňského kraje a právničky tohoto odboru. Tatáž námitka byla zopakována i v žalobě. Krajský soud v reakci na tuto námitku citoval závěry vyslovené v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 11. 2012, č. j. 1 As 89/2010 – 119, publikované pod č. 2802/2013 Sb. NSS (dále jen „usnesení rozšířeného senátu“) týkající se problematiky systémové podjatosti. V dané věci pak shledal, že postup, jakým byla námitka podjatosti řešena, má dva nedostatky. První nedostatek spočívá v postupu ministerstva pro místní rozvoj (dále jen „ministerstvo“), které o námitce podjatosti ředitele Krajského úřadu Plzeňského kraje nerozhodlo usnesením, ale vyřídilo ji pouze neformálním přípisem s tím, že se na něho se ust. § 14 odst. 1 zákona

č. 500/2004 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) nevztahuje. S tímto závěrem vyjádřil krajský soud nesouhlas, neboť pokud ředitel rozhodoval o námitce podjatosti vedoucího odboru regionálního rozvoje, nelze konstatovat, že se na výkonu pravomoci správního orgánu bezprostředně nepodílel. Druhý nedostatek krajský soud shledal v posouzení dopadu Dohody o partnerství a spolupráci na Integrovaném systému nakládání s komunálními odpady v Plzeňském kraji (dále jen „dohoda o partnerství a spolupráci“). Z této dohody plyne závazek Plzeňského kraje, že poskytne maximální součinnost směřující k realizaci zařízení na energetické využití směsných komunálních a podobně vhodných odpadů na území Plzeňského kraje (tedy ZEVO Chotíkov). Jelikož o odvolání rozhodoval správní orgán Plzeňského kraje, tj. Krajský úřad Plzeňského kraje [dále jen „stěžovatel a)“], zakládá tento závazek důvod pochybovat o nepodjatosti příslušných zaměstnanců stěžovatele a). Krajský soud v návaznosti na úvahy rozšířeného senátu o možných výjimkách ze závěru o systémové podjatosti, dodal, že ZEVO Chotíkov není běžnou záležitostí, neboť jen málokterý projekt vzbudil v Plzeňském kraji takovou pozornost z hlediska mediálního zájmu, množství individuálních připomínek, zájmu ekologických spolků a z hlediska těsného výsledku místního referenda. Krajský soud z těchto důvodů dospěl k závěru, že stěžovatel a) nemohl rozhodovat o odvolání účastníka řízení a) a b) pro vyloučení všech jeho úředních osob a požadavek na postup podle ust. § 131 odst. 4 správního řádu byl zcela důvodný. Dalšími námitkami se pro nadbytečnost nezabýval.

Proti tomuto rozsudku podali v zákonné lhůtě kasační stížnosti stěžovatel a) a osoba zúčastněná na řízení [dále jen „stěžovatel b)“].

Stěžovatel a) kasační stížnost opírá o důvody podle ust. § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. V kasační stížnosti namítal, že krajský soud rozhodoval na základě usnesení rozšířeného senátu, které však bylo vydáno až poté, co bylo rozhodováno o námitkách podjatosti. Dále uvedl, že jelikož se účastník řízení a) proti usnesením, kterými bylo rozhodnuto o námitkách podjatosti, neodvolal, nebyl oprávněn námitky vztahující se k podjatosti v žalobě vůbec uvádět. Krajský soud se měl také zabývat dalšími žalobními námitkami, neboť pokud konstatoval, že v dané věci existovala poměrně nízká míra podezření z podjatosti zaměstnanců stěžovatele a), mohl učinit závěr o jejich podjatosti pouze za předpokladu, že by dospěl k závěru, že napadené správní rozhodnutí bylo v důsledku podjatosti nezákonné. Institut podjatosti totiž není samoučelný a není jeho smyslem zrušit rozhodnutí, které bylo vydáno v souladu s právními předpisy, jen z důvodu podjatosti, aby posléze bylo jinými úředníky vydáno rozhodnutí totožné. Stěžovatel a) rovněž vyjádřil nesouhlas se závěrem, že ZEVO Chotíkov není běžnou záležitostí z důvodu, že tato stavba byla předmětem mediálního zájmu, který by v takových případech mohl být snadno zneužíván. V dané věci není dán skutečný materiální zájem Plzeňského kraje na výsledku řízení, neboť se tu o právech a povinnostech tohoto kraje nerozhoduje. Stěžovatel a) také považuje rozsudek krajského soudu za nepřezkoumatelný pro nevyporádání se s jeho argumentací obsaženou v napadeném rozhodnutí a v usneseních o podjatosti, a to ohledně povahy dohody o partnerství a spolupráci. Podle stěžovatele a) krajský soud v napadeném rozsudku dospěl k nebezpečnému precedentu zpochybňujícímu současný model veřejné správy, neboť bez bližšího zkoumání konstatoval, že existence jakékoliv politické dohody uzavřené v samostatné působnosti územním samosprávným celkem vede automaticky k podjatosti úředních osoby vykonávajících státní správu v přenesené působnosti. Stěžovatel a) proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Stěžovatel b) kasační stížnost opírá o důvody podle ust. § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. První stížní námitka se týká závěru krajského soudu vyslovenému ve vztahu k postupu ministerstva při rozhodování o podjatosti ředitele stěžovatele a). Stěžovatel b) má za to, že přípis ministerstva po obsahové stránce dostojí požadavkům plynoucím z ust. § 14 správního řádu, přičemž pouhý nedostatek formy nemůže mít za následek nezákonnost rozhodnutí ve věci

umístění ZEVO Chotíkov. Vytýká-li rajský soud přípisu ministerstva z věcného hlediska pouze to, že v něm uvedené závěry byly překonány novější judikaturou Nejvyššího správního soudu, pak stěžovatel poukázal na to, že ministerstvo v době svého rozhodování ji znát nemohlo. V další stížní námitce stěžovatel b) brojil proti závěru krajského soudu, že i na ředitele stěžovatele a) se vztahuje ust. § 14 správního řádu, protože bezprostřední podíl ředitele na výkonu pravomoci správního orgánu dovodil z toho, že ředitel stěžovatele a) rozhodoval o námitce podjatosti vznesené proti vedoucímu odboru regionálního rozvoje. Hledisky, která plynou z usnesení rozšířeného senátu, podle kterého svoji roli může hrát i konkrétní institucionální uspořádání orgánu územního samosprávného celku a jeho velikost, se krajský soud nezabýval, a proto je jeho rozsudek nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů. Stěžovatel b) se rovněž zabýval povahou dohody o partnerství a spolupráci, které se Plzeňský kraj účastnil jako samosprávná korporace s tím, že v rámci svých kompetencí a možností poskytne maximální součinnost. Nejednalo se o první případ, kdy Plzeňský kraj v rámci své zákonem stanovené působnosti (např. při zpracování plánu odpadového hospodářství a při schvalování územního plánu) této stavbě vyjádřil přímo či nepřímo podporu. Je proto patrné, že Plzeňský kraj a stěžovatel a) jako jeho orgán, mají zájem na tom, aby plán odpadového hospodářství na daném území řádně fungoval. Výkon samostatné působnosti přitom nikdy nemůže zasahovat do výkonu působnosti přenesené. Z usnesení rozšířeného senátu dále plyne, že za systémové riziko podjatosti nelze bez dalšího považovat fakt, že rozhodnutí orgánu územně samosprávného celku bude mít na tento celek dopad. Krajský soud se také nevypořádal s otázkou, že stěžovatel a) nemá na stěžovateli b) žádný majetkový podíl. Závěr krajského soudu proto stěžovatel b) považuje za zkratkovitý, pokud nebyl vysvětlen vztah stěžovatele a) k Plzeňskému kraji a jeho vztah k dohodě o partnerství a spolupráci. V poslední námitce stěžovatel b) brojil proti závěru krajského soudu, že ZEVO Chotíkov není běžnou záležitostí. Zejména namítal, že závěry o tom, že na tuto stavbu byla upřena značná mediální pozornost a zájem ekologických spolků a konalo se v této věci místní referendum, jsou závěry, u kterých není jasné, na základě jakých podkladů je krajský soud učinil. V této souvislosti nebylo vedeno dokazování, k němuž by se mohl stěžovatel b) vyjádřit. Totéž platí o závěru, že ZEVO Chotíkov má být jedním z pilířů řešení odpadové situace v Plzeňském kraji. Stěžovatel b) proto tvrdí, že krajský soud porušil ust. § 101 odst. 1, § 118 odst. 2, § 118a, § 120 odst. 1, § 122 odst. 1, § 123 o. s. ř. a z těchto důvodů navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Účastník řízení a) ve vyjádření uvedl, že rozsudek krajského soudu považuje za věcně správný. Má za to, že s ohledem na závazek plynoucí pro Plzeňský kraj z dohody o partnerství a spolupráci nelze dospět k jinému závěru, než jaký učinil krajský soud. Skutečnost, že tento závazek není kryt smluvní sankcí, přitom nezakládá neplatnost či neexistenci takového závazku. Závěr, že k vyslovení podjatosti je třeba, aby vydané rozhodnutí bylo nezákonné, je zcela rozporný s platnou právní úpravou. Účastník řízení a) také vyčerpал všechny možnosti, které měl, kdy námitku podjatosti všech úředních osob stěžovatele a) vznášel opakovaně. I nadále poukazuje na vzájemnou nadřízenost a podřízenost úředních osob stěžovatele a), a to rovněž ve vztahu k hejmanovi kraje. Krajský soud postupoval v souladu s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu, pokud za dané situace pro nadbytečnost neposuzoval ostatní žalobní námitky. Obava o nebezpečném precedentu je rovněž lichá.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s ust. § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnili stěžovatelé v podaných kasačních stížnostech, a přitom sám neshledal vady uvedené v odst. 4, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Vzhledem k tomu, že stěžovatelé v kasačních stížnostech namítali nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku, Nejvyšší správní soud se zabýval nejprve tímto stížním důvodem. Bylo by

totiž předčasné zabývat se právním posouzením věci samé, pokud by napadený rozsudek byl nepřezkoumatelný.

Nejvyšší správní soud při posuzování namítané nepřezkoumatelnosti vychází ze své ustálené judikatury. Například v rozsudku ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, Nejvyšší správní soud vyslovil, že pokud „*z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu není zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů či utváření závěru o skutkovém stavu, z jakého důvodu nepovažoval za důvodnou právní argumentaci stěžovatele v žalobě a proč subsumoval popsany skutkový stav pod zvolené právní normy, pak je třeba pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a tím i nesrozumitelnost ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.*“. Nepřezkoumatelností z důvodu nesrozumitelnosti se Nejvyšší správní soud zabýval také v rozsudku ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, podle něhož lze „*za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost obecně považovat takové rozhodnutí soudu, z jehož výroku nelze zjistit, jak vlastně soud ve věci rozhodl, tj. zda žalobu zamítl, odmítl nebo jí vyhověl, případně, jehož výrok je vnitřně rozporný. Pod tento pojem spadají i případy, kdy nelze rozzeznat, co je výrok a co odůvodnění, kdo jsou účastníci řízení a kdo byl rozhodnutím zavázán. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je založena na nedostatku důvodů skutkových, nikoliv na dílčích nedostatecích odůvodnění soudního rozhodnutí. Musí se přitom jednat o vady skutkových zjištění, o něž soud opírá své rozhodovací důvody.*“

Podle názoru Nejvyššího správního soudu není napadený rozsudek nepřezkoumatelný. Z jeho odůvodnění je zřejmé, z jakého skutkového stavu krajský soud vyšel, jak vyhodnotil pro věc rozhodné skutkové okolnosti a jak je následně právně posoudil. Je z něj rovněž patrné, z jakých důvodů napadené rozhodnutí zrušil a z jakých důvodů považoval žalobní námítky za důvodné.

Podle obsahu správního spisu účastník řízení a) v odvolání proti rozhodnutí o umístění ZEVO Chotíkov vznesl námitku podjatosti stěžovatele a), a to všech úředních osob s tím, že zejména, nikoliv však výhradně, jde o ředitele stěžovatele a), vedoucího odboru regionálního rozvoje a právníčky tohoto odboru. Jako důvod uvedl, že Plzeňský kraj je na výsledku řízení bezprostředně zainteresován a také se smluvně dohodou o partnerství a spolupráci zavázal aktivně činit kroky k výstavbě uvedeného záměru, přičemž tato zainteresovanost se nutně týká i zaměstnanců stěžovatele a), který je orgánem Plzeňského kraje. V části I. bodu 2 dohody o partnerství a spolupráci uzavřené dne 6. 4. 2010 mezi Plzeňským krajem, Statutárním městem Plzeň, Sdružením měst a obcí Plzeňského kraje a stěžovatelem b), všechny smluvní strany deklarují podporu a společný zájem na vytvoření Integrovaného systému nakládání s komunálními odpady v Plzeňském kraji, s vybudováním zařízení na energetické využití směsných komunálních a podobně vhodných odpadů na území Plzeňského kraje, t. č. v katastru obcí Chotíkov a města Touškov. V této souvislosti se také smluvní strany zavázaly v rámci svých kompetencí a možností a bez zbytečných odkladů poskytnout maximální součinnost směřující k realizaci výše uvedeného záměru.

Podstata námítky podjatosti tedy spočívá v podjatosti systémové a nikoli v podjatosti jednotlivých úředních osob. Otázkou systémové podjatosti se Nejvyšší správní soud zabýval v usnesení rozšířeného senátu, ve kterém uvedl, že „*v případech, kdy rozhoduje úředník územního samosprávného celku ve věci, která se přímo nebo nepřímo týká tohoto celku, není a priori vyloučen z rozhodování pro svoji 'systémovou podjatost'*“. Zároveň však uvedl, že je u něho dáno „*systémové riziko podjatosti*“, kvůli němuž je třeba otázku jeho případné podjatosti „*posuzovat se zvýšenou opatrností oproti věcem, které se zájmů územního samosprávného celku nijak nedotýkají.*“ Důvod pochyb o nepodjatosti takového úředníka je tak dán tehdy, „*je-li z povahy věci či jiných okolností patrné podezření, že v důsledku tohoto zaměstnaneckého poměru by mohl být jeho postoj k věci ovlivněn i jinými než zákonnými hledisky.*“ K pochybám o nepodjatosti přitom podle rozšířeného senátu postačí

i „poměrně nízká míra podezření“, neboť „*existence 'systémového rizika podjatosti' je sama o sobě signálem ke zvýšené opatrnosti a 'podezřívavosti' při posuzování důvodů pro vyloučení úřední osoby z úkonů v řízení.*“ Důvody k uvedenému podezření mohou představovat „*takové skutečnosti, které naznačují, že zde existuje někdo, kdo má zájem na určitém výsledku řízení, v němž se má rozhodovat, a přitom má či může mít schopnost působit na příslušnou úřední osobu prostřednictvím jejího zaměstnaneckého vztahu k územnímu samosprávnému celku*“.

S ohledem na závěry vyslovené v citovaném usnesení rozšířeného senátu a na nespornou existenci dohody o partnerství a spolupráci uzavřenou mimo jiné mezi stěžovatelem b) a Plzeňským krajem, ve které Plzeňský kraj jasně deklaroval svou podporu záměru výstavby ZEVO Chotíkov, jehož umístění bylo předmětem řízení o umístění stavby, dospěl krajský soud ke správnému závěru, že úřední osoby stěžovatele a) nelze ve vztahu k tomuto záměru považovat za nezávislé. V této souvislosti je nutné odmítnout námitky stěžovatelů, že jelikož má uzavřená dohoda pouze proklamační charakter a neobsahuje sankce plynoucí pro Plzeňský kraj v případě jejího nedodržení, je ve vztahu k namítané podjatosti nevýznamná. I bez sankce je podpora záměru zjevná, a musí být tedy posuzována jako relevantní skutečnost. Také je třeba odmítnout argumentaci, že dohodu uzavřel Plzeňský kraj v samostatné působnosti, což nemůže mít vliv na rozhodování stěžovatele a) v působnosti přenesené. Nelze totiž pominout, že hejtman kraje má ve vztahu k úředníkům stěžovatele a) prostřednictvím jeho ředitele značné rozsáhlé a organizační pravomoci, které mu umožňují mít vliv na profesní život úředních osob, a to včetně ukončení pracovního poměru či naopak povýšení na vedoucí pozici. Tím se vytváří stav ekonomické závislosti úředníků stěžovatele a) na hejtmanovi, radě kraje, potažmo zastupitelstvu, který vytváří prostor pro nežádoucí vlivy na rozhodovací činnost úředních osob.

Podle ust. § 59 odst. 1, § 61 odst. 2, § 69 odst. 1 a 2 zákona č. 129/2000 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o krajích“), je ředitel krajského úřadu zaměstnancem kraje. Ředitele jmenuje a odvolává hejtman se souhlasem ministra vnitra, stanoví jeho plat podle zvláštních předpisů a ukládá mu úkoly. Ředitel krajského úřadu je odpovědný za plnění úkolů svěřených krajskému úřadu v samostatné působnosti i přenesené působnosti hejtmanovi. Ředitel zajišťuje výkon přenesené, plní úkoly uložené mu zastupitelstvem, radou nebo hejtmanem, stanoví podle zvláštních právních předpisů platy všem zaměstnancům kraje zařazeným do krajského úřadu, plní úkoly statutárního orgánu zaměstnavatele podle zvláštních právních předpisů vůči zaměstnancům kraje zařazeným do krajského úřadu, vydává organizační a pracovní řád, spisový řád, skartační řád krajského úřadu. Rada kraje na návrh ředitele jmenuje a odvolává vedoucí odborů krajského úřadu.

Závěr krajského soudu, že stěžovatel a) nemohl rozhodovat o odvolání účastníka řízení a) a b) pro vyloučení všech jeho úředních osob a požadavek na postup podle ust. § 131 odst. 4 správního řádu, je tudíž správný. Plzeňský kraj, respektive jeho představitelé, vyjádřil smluvně podporu záměru, o jehož umístění mají rozhodovat úřední osoby, na které tito představitelé mohou působit prostřednictvím jejich zaměstnaneckého vztahu k územnímu samosprávnému celku. V této souvislosti se krajský soud poněkud nadbytečně zabýval povahou umístěvaného záměru z hlediska jeho významu v měřítku Plzeňského kraje, neboť úvahu o výjimce týkající se běžných a nekontroverzních záměrů učinil rozšířený senát v souvislosti se situací, kdy rozhodnutí orgánu územního samosprávného celku bude mít dopad na tento celek a nikoli v souvislosti se situací, kdy je ze strany územního samosprávného celku určitému závěru vyjadřována výslovná politická podpora. I přesto je třeba uvést, že krajský soud nepochybil, pokud uvedenou úvahu o významnosti záměru ZEVO Chotíkov opřel o skutečnosti obecně známé, ať už celostátně či místně, nebo soudu známé z jeho úřední činnosti, a tedy neprováděl v tomto směru dokazování.

Ani ostatní námitky nepovažuje Nejvyšší správní soud za důvodné. Výtka krajského soudu směřující proti postupu ministerstva, které o námitce podjatosti řádným způsobem, tj. usnesením v souladu s ust. § 14 odst. 2 správního řádu, nerozhodlo a nepověřilo podle ust. § 131 odst. 4 správního řádu projednáním a rozhodnutím věci jiný věcně příslušný správní orgán ve svém obvodu, byla na místě. I kdyby byl neformální přípis ministerstva přes nedostatek jeho formy považován za rozhodnutí o námitce podjatosti v materiálním smyslu, nebylo by možné s ohledem na shora uvedené úvahy o systémové podjatosti ztotožnit se s věcným závěrem ministerstva, že na ředitele krajského úřadu se ust. § 14 odst. 1 správního řádu nevztahuje. Jelikož ministerstvo o námitce podjatosti formálně správně nerozhodlo a ani účastníka řízení a) nepoučilo o možnosti podat rozklad, nelze také úspěšně namítat, že z důvodu nevyčerpání řádného opravného prostředku nemohl účastník řízení a) namítat podjatost v žalobě.

Stížní námitka, že krajský soud se měl zabývat dalšími žalobními námitkami, protože závěr o podjatosti úředních osob mohl učinit pouze za předpokladu, že by dospěl k závěru, že napadené správní rozhodnutí bylo v důsledku podjatosti nezákonné, není rovněž důvodná. Smyslem ust. § 14 odst. 1 správního řádu je zajistit, aby pravomoc správního orgánu vykonávaly pouze osoby nestranné, které na věci nemají jiný zájem než ten, aby postupovaly v souladu se zákonem. Tato právní úprava vychází z toho, že již při vzniku pochybnosti o nepodjatosti úřední osoby, má být tato osoba z projednávání a rozhodování věci vyloučena. Je tedy třeba mít za to, že nebezpečí nepřipustného vlivu nežádoucím vztahem k věci je třeba aktivně předcházet. S ohledem na tuto koncepci není požadavek na věcné projednání ostatních námitek na místě. Úřední osoby musí v rámci svého zákonného postupu ve věci rozhodnout nejen věcně správně, ale musí také při projednávání věci postupovat efektivně. Proto nelze souhlasit se tvrzením, že rozhodnutí, které je ve výsledku věcně správné, vylučuje, že bylo vydáno podjatou osobou.

Závěrem Nejvyšší správní soud uvádí, že změna judikatury, k níž došlo v souvislosti s usnesením rozšířeného senátu, byla provedena zákonem předvídaným způsobem a takto judikované závěry je třeba aplikovat ve všech řízeních běžících před správními soudy. Konečně také obavy o nebezpečném precedentu jsou neopodstatněné, neboť stěžovatelé pomíjí, že změna příslušnosti v důsledku vyloučení všech úředních osob je zákonem předvídaným institutem.

S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnosti nejsou nedůvodné, a proto je zamítl (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

Ve věci rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ust. § 109 odst. 2 s. ř. s., podle něhož rozhoduje o kasační stížnosti zpravidla bez jednání, když neshledal důvody pro jeho nařízení.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Vzhledem k tomu, že stěžovatelé neměli ve věci úspěch, nemají právo na náhradu nákladů řízení a dalším účastníkům řízení žádné náklady nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** přípustné opravné prostředky.

V Brně dne 14. května 2015

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu